

Griffiernr.:
Rep.nr.: 1892
Vonnis : 14 09 2005

De correctionele rechtbank van het arrondissement Hasselt, 18de
kamer, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. met zetel te

2. zetelgarnceerder, geboren
wonende te Belg,
in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de
aan wie de feiten toerekenbaar zijn.

3. boekhouder, geboren
wonende te Belg.

VERDACHT VAN

Te ZONHOVEN,

Op het onroerend goed, gelegen te kadastraal
gekend als

Eigendom van ingevolge de akte van aankoop
dd. 19/04/2001, verleden door notaris I te

Vanaf 17 februari 2003 tot 13 juli 2004 :

Verbetering en aanvulling :

Verdacht van te :

*tussen 30 november 2002 en 16 februari 2003, op een niet te bepalen data, in
meerder malen, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een
aantal verbouwingen te hebben uitgevoerd
en*

*van 17 februari 2003 tot 13 juli 2004 deze bouwwerken in stand te hebben
gehouden.*

De EERSTE en de TWEEDE; als eigenaars

De DERDE; als gebruiker-uitvoerder die mede tot de werken opdracht heeft gegeven,

Zonder voorafgaandelijk stedenbouwkundige vergunning van het college van Burgemeester en Schepenen, de volgende bouwwerken te hebben uitgevoerd en in stand gehouden:

- De uitbouw aan de linkerkant van een danshoek-opslagruimte van ongeveer 4 op 13 m.
- De uitbouw aan de achterkant van de constructie met een sas trap met als afmetingen ongeveer 9,70 m op 1,80 m.
- Het uitvoeren van diverse inwendige verbouwingen, zoals het uitbreken van een gedeelte van de betonnen dansvloer van de verdieping, het uitbreken van de dansvloer boven de discobar en het plaatsen van betonnen pilaren.
- Het niet uitvoeren van de voorgeschreven afscherming bestaande uit een groenblijvende struik- en boombeplanting van minimaal 3 m breed van de aangrenzende eigendommen aan zij- en achterkant, alsook het niet uitvoeren van de groenvoorziening voor het gebouw.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op verordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het College van Burgemeester en Schepenen, in toepassing van artikel 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien artikel 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaams Parlement dd. 22 oktober 1996, en thans artikel 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening:

de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert:

- De afbraak aan de linkerkant van een danshoek-opslagruimte van ongeveer 4 op 13 m.
- De afbraak aan de achterkant van de constructie met een sas trap met als afmetingen ongeveer 9,70 m op 1,80 m.
- Het ongedaan maken van diverse inwendige verbouwingen, zodat de toestand terug beantwoordt aan de vergunde toestand dd. 4 augustus 1977.
- Het uitvoeren van de voorgeschreven afscherming bestaande uit een groenblijvende struik- en boombeplanting van minimaal 3 m breed van de aangrenzende eigendommen aan zij- en achterkant, alsook het uitvoeren van de groenvoorziening voor het gebouw.

en over te gaan tot de veroordeling tot een dwangsom van 125 € per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Feiten thans ook strafbaar ingevolge de artikelen 90 en 146 van het Decreet van 18 mei 1999.

- ingeschreven op het hypotheekkantoor te op 08.06.2005 onder nr. 7 ontvangen 161,95 euro, de bewaarder,
- ingeschreven op het hypotheekkantoor te op 08.06.2005 onder nr. ontvangen 94,45 euro, de bewaarder,

2

Gezien de stukken van het geding;

Gehoord in openbare zitting:

- het openbaar ministerie in haar vordering;

- Mr. , advocaat te , pleitende en besluitende namens beklaagde

- Mr. , advocaat te , pleitende en besluitende namens beklaagde

Namens beklaagde verscheen niemand ter zitting.

De dagvaarding dient als volgt te worden verbeterd en aangevuld :

Verdacht van te
tussen 30 november 2002 en 16 februari 2003, op een niet te bepalen data, in meerdere malen, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een aantal verbouwingen te hebben uitgevoerd
en
van 17 februari 2003 tot 13 juli 2004 deze bouwwerken in stand te hebben gehouden.

1.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een aantal bouwwerken hebben opgericht en in stand hebben gehouden.

2.

Eerste beklaagde is de eigenaar van een onroerend goed gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____.

Tweede beklaagde en derde beklaagde zijn de zaakvoerders van de vennootschap _____.

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een woongebied met landelijk karakter (gewestplan _____, ggk. bij K.B. van 3 april 1979).

Op 17 februari 2003 werd door de stedenbouwkundige ambtenaar van de gemeente Zonhoven vastgesteld dat :

- aan de linkerkant een uitbouw werd gerealiseerd van ongeveer 4m x 13m;
- aan de achterkant een uitbouw werd gerealiseerd (constructie met sas trap) van 9,70m x 1,80m;
- gedeelten van de betonnen dansvloeren werden uitgebroken en betonnen pilaren werden geïnstalleerd;
- het bij bouwvergunning van 4 augustus 1977 voorgeschreven groenscherm niet werd aangelegd.

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 26 juli 2004 werd een bouwvergunning voor het verbouwen van een bestaande dancing tot taverne met vergaderzaal en woning geweigerd.

Bij besluit van de bestendige deputatie van de Provincieraad van _____ van 16 december 2004 werd het beroep geweigerd.

Het staat vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste stedenbouwkundige vergunning werden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

3.

Beklaagde [] houdt voor dat hij niet de eigenaar noch de zaakvoerder is van de vennootschap.

Het staat evenwel vast dat hij zelf de werken heeft uitgevoerd of laten uitvoeren (stuk 39), zodat alleszins zijn verantwoordelijkheid betrokken is en dit ongeacht of hij in werkelijkheid de eigenaar is van de aandelen van []; het staat tevens vast dat deze vennootschap nog steeds als eigenaar staat ingeschreven in het kadaster.

Beklaagde [] houdt voor dat deze bouwwerken werden opgericht buiten zijn medeweten.

Deze verklaring is in strijd met de verklaring van beklaagde [], die door beklaagde [] slechts zeer fragmentarisch wordt geciteerd.

Bovendien heeft beklaagde [] na de vaststellingen van 17 februari 2003 getracht een regularisatie te bekomen voor de uitgevoerde werken, zodat hij alleszins van het wederrechtelijk karakter van de bouwwerken op de hoogte was en nagelaten heeft de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

1.

Bij arrest nr. [] van 19 januari 2005 vernietigde het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: "De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 5°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden."

De telastlegging is geen inbreuk bedoeld in artikel 146, eerste lid, 4° en 5° DORO.

De bewezen inbreuk situeert zich volgens het gewestplan in woongebied met landelijk karakter.

De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuk geldt in dit geval niet (meer).

De constructies werden opgericht zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning; voor deze gedraging dient een bestraffing te worden opgelegd.

5.

De misdrijven zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en verbeterd bij heidig vonnis zijn toerekenbaar aan de rechtspersoon; deze misdrijven werden gepleegd in het kader van het maatschappelijk doel van de vennootschap, die op de hoogte diende te zijn van de wetgeving op de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Om een misdrijf te kunnen toerekenen aan een rechtspersoon moet kunnen worden aangetoond dat zowel het materieel als het intentioneel element in de rechtspersoon verenigd waren en aan de rechtspersoon kunnen worden toegerekend. Een rechtspersoon wordt strafrechtelijk verantwoordelijk gesteld voor zijn eigen daderschap en is strafrechtelijk verantwoordelijk voor een misdrijf dat hij zelf heeft gepleegd.

De rechtspersoon heeft o.m. tot doel de uitbating van dancing, taverne, restaurant, brasserie; activiteiten die in de kwestieuze constructie worden uitgevoerd.

Beklaagden hebben in concreto opzettelijk gehandeld en hebben als zaakvoerders nagelaten zich te confirmeren met de vigerende wetgeving terzake. Nu zij de fout wetens en willens hebben gepleegd, zijn zij eveneens strafbaar.

In casu dient dan ook niet te worden onderzocht wie van de beklaagden de zwaarste fout heeft gepleegd.

Beklaagden hebben doelbewust een inbreuk gepleegd ervan uitgaande dat eenmaal de werken waren gerealiseerd, de toestand zo wel zou blijven. De feiten tonen aan dat zij lichtzinnig omsprongen met de wettelijke regels. De beklaagden mochten beseffen dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen. Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar. Het belang van de

gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan enig ander belang van de beklaagden.

Mede gelet op het blanco, dan wel relatief gunstig strafrechtelijk verleden en de omvang van de inbreuk, hun respectievelijk aandeel daarin en het herstel wordt aan beklaagden een geldboete doels met uitstel opgelegd.

6.

Een misdrijf is een door de wet omschreven gedraging waaraan de wet een straf vastknoopt (in dezelfde zin: C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *Belgisch Strafrecht*, Gent, E. Story Scientia, 1976, nr. 516; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, nr. 242; C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht, Strafprocesrecht & Internationaal Strafrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2003, 136). Er is slechts sprake van "decriminalisering" wanneer de wet zowel de inbreuk als de eraan verbonden strafsanctie schrapt (C. VAN DEN WYNGAERT, *loc. cit.* 51). Krachtens artikel 78 Sw. is een misdrijf verschoonbaar in de gevallen bij de wet bepaald.

Artikel 146, eerste lid, 1° DORO bepaalt dat (om.) het uitvoeren, voorzetten en instandhouden van handelingen, werken en wijzigingen zonder de krachtens artikel 99 DORO verplichte voorafgaande vergunning gestraft wordt met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met een van deze straffen alleen. De strafsanctie voor de instandhouding van die handelingen, werken en wijzigingen geldt krachtens artikel 146, derde lid DORO evenwel niet wanneer die niet gelegen zijn in de in artikel 146, vierde lid DORO vermelde ruimtelijk kwetsbare gebieden (in dezelfde zin: F. PETILLION, *RABG* 2003, 825-826; S. LUST, "Het handhavingsdecreet terug naar af", *I.R.O.S.* 2004, (194), 195, en S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijkeorderingsrecht", in M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, Themis 26, 2004, 16 en S. LUST, "Stedenbouwstrafrecht: een status questionis", *C.D.P.K.* 2004, (512), 523 die erop wijst dat de decreetgever "de lijst van strafbare gedragingen van artikel 146 al. 1 DRO niet schiefs gewijzigd, en het principe van de strafbaarheid van de instandhouding van onwettig verrichte werken, handelingen of wijzigingen ... dus onverkort schiefs behouden" en dat "de decreetgever aan dit principe de regel toevoegde dat 'de strafsanctie niet geldt' behalve in drie welbepaalde gevallen"; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, Larcier, 2004, nr. 21).

Het Arbitragehof heeft zich niet uitgesproken of het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een strafuitsluitingsgrond dan wel een wijziging van de

strafbaarstelling is (Arbitragehof, nr. van 19 januari 2005, overweging B.7; het is onterecht dat sommige auteurs menen dat het Arbitragehof dat wel zou hebben gedaan in het arrest nr. van 22 juli 2004: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 196; J. GHYSELS, "Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw. Afgeschaft of niet?", *NjW* 2004, (1303), 1305; D. VAN HEUVEN en J. BELEYN, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *NjW* 2004, (1271), 1273 die ten onrechte aanvoeren dat het Arbitragehof artikel 146, derde lid DORO lijkt te interpreteren als "*veeleer drie werkelijk onderscheiden strafbaarstellingen*"). Het Hof van Cassatie had reeds de gelegenheid om te bevestigen dat de decreetgever met deze inlassing bij decreet van 4 juni 2003 heeft gewild om in die welbepaalde gevallen "*de strafsanctie niet verder te doen gelden*" (Cass., 23 november 2004, ; *idem*, Antwerpen, 19 november 2003).

Het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO is de uitzondering op de regel in artikel 146, eerste lid. 1° DORO en is ook duidelijk (anders doch ten onrechte: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.*, 195; J. GHYSELS, *l.c.* 1303; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.* nr. 21-22; I. VAN GIEL en Y. LOIX, "Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de "duistere" stedenbouwhandhaving en zal cascade van "inbreukprocedures" veroorzaken", *T.B.O.* 2005, (220), 224). Het heeft betrekking op de strafhoemeting en is derhalve een strafuitsluitende verschooningsgrond (in dezelfde zin: Gent, 26 november 2004 aangehaald door ; Gent, 8 oktober 2004, ; Gent, 30 januari 2004 aangehaald door ; Gent, 9 januari 2004, ; Gent, 2 januari 2004 aangehaald door ; Gent, 19 december 2003, ; Gent, 7 november 2003 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, ; Gent, 3 november 2003 aangehaald door P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, ; Gent, 24 oktober 2003, ; Gent, 10 oktober 2003, ; Brussel, 18 november 2003, ; Corr. Gent, 25 mei 2004, ; Corr. Veurne, 12 maart 2004 aangehaald door ; Corr. Gent, 6 januari 2004, met verwijzing naar Gent, 21 november 2003, ; Corr. Brugge, 4 november 2003 aangehaald door ; R. MORTIER, "Hoe sterk is de ketting . 12 jaar later?", *T.M.R.* 2003, (554), 597 die het heeft over "*de nieuwe regelgeving met betrekking tot het verval van de strafsanctie door het instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken*"; M. FAÛRE, E. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Recente ontwikkelingen inzake het leefmilieu- en stedenbouwstrafrecht", in K. en M. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek Milieurecht* 2003, Brugge, Die Keure, 2003, (223), 232; V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd", *T.M.R.* 2004, (2), 7 die verwijst naar Gent, 2 januari 2004 en 7 november 2003, onuitg.; I. VAN GIEL, "Eerste arrest van het Arbitragehof over de ongrondwettigheden van het verjaringsdecreet ruimtelijke ordening (noot onder Arbitragehof nr. , 22

juli 2004), *R.W.* 2004-05, (582), 584; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen? Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtszekerheid na het decreet van 4 juni 2003", *T.B.O.* 2004/1, (16), 30; G. DEBERSAQUES, "Handhaving", in B. HUBEAU en W. VANDENYVERE (eds.), *Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brugge, Die Keure, 2004, 827-828 voor wie "de libellering van het derde lid ... [lijkt] te duiden in de richting van een beslissende grond van verschoning" en die daartegenover een uitspraak van de bevoegde minister en de toelichting door de indieners van het voorstel van decreet plaatst; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 29 die voorhouden dat "de strafuitsluiting zoals geformuleerd door artikel 146 DRO [...] als het ware een bestanddeelsluiting uit het instandhoudingsmisdrijf [is], zoals dit wordt bepaald in de eerste paragraaf van voormeld artikel"; S. LUST, *T.R.O.S.* 2004, 195 die toegeeft dat artikel 146, derde lid DRO "lijkt erop te wijzen dat het enkel om een strafuitsluitingsgrond zou gaan" maar ten onrechte stelt dat "de bewoordingen terzake niet duidelijk zijn" wat haar doet terugrijpen naar "de bedoeling van de decreetgever"; zie ook M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven", *R.W.* 2003-04, (601), 619 die eensdeels het derde lid van artikel 146 DRO als een strafuitsluitingsgrond bestempelt (nr. 45) en anderdeels van oordeel is dat "er van een misdrijf geen sprake meer is" (nr. 46); B. BOUCKAERT en T. DE WAELE, *Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw in het Vlaamse Gewest*, Brugge, Vanden Broele, 2004, 324 die geen standpunt innemen; anders: Gent, 10 december 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *Corr. Dendermonde*, 27 oktober 2003, *Corr. Dendermonde*, 20 oktober 2003, *Corr. Dendermonde*, 29 september 2003, *Corr. Dendermonde*, 13 september 2004, A. VAN BRABANT, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven (decreet van 4 juni 2003), *Waarvan Akte* 2003/4-5-6, 5). De zin van het bepaalde in artikel 146, derde lid DRO kan niet worden omgebogen door verklaringen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan, te laten voorgaan op de duidelijke tekst van die uitzonderingsbepaling (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 5, 2 februari 2005; sommige auteurs verwijzen derhalve ten onrechte naar de parlementaire voorbereiding: P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 18, 22 en 25; J. GHYSELS, *l.c.* 1304; S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 195; S. LUST, "Het Handhavingsdecreet gedeeltelijk vernietigd: over de "verjaring" van stedenbouwmisdrijven, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de keuze van de herstelmastregel" (noot onder Arbitragehof nr. 14/2005, 19 januari 2005), *RABG* 2005, (373), 376).

Die strafuitsluitende verschoningsgrond heeft enkel betrekking op de bestraffing of de strafwaardigheid van het bewezen misdrijf. Het laat het bewezen (verschoond) misdrijf zodoende bestaan en derhalve ook de burgerlijke gevolgen ervan. (in dezelfde zin: Cass., 29 januari 1974 *Arr.Cass.*

Théorie générale de l'excuse en droit pénal, Brussel, Bruylant, 1957,

nr. 63, 65, 68, 69, 72, 73, 116, 124-126; H. BEKAERT, "Algemene theorie over de verschoning in het strafrecht", *R.W.* 1956-57, (1241), 1254; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *o.c.*, nr. 510; C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *o.c.*, nr. 801, 900-901; C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 224; S. VAN DYCK en J. VANANROYE, "Het lot van de burgerlijke vordering bij toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond uit art. 52 Sw.", *T. Strafr.* 2004, (189), 190: "Een strafuitsluitende verschoningsgrond heft immers enkel de strafwaardigheid van de strafbaar gestelde gedraging op, zonder afbreuk te doen aan haar onrechtmatigheid"; anders (impliciet): Antwerpen, 19 november 2003, *NjW* 2004, 1318; M. BOES, *l.c.*, 619).

De toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond van artikel 146, derde lid DORO maakt geen grond van verval of onontvankelijkheid van de strafvordering uit in de zin van Hoofdstuk IV van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (mutatis mutandis in dezelfde zin: Cass., 9 maart 2004, *o.c.*; Cass., 4 september 2001, *o.c.*).

Aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 februari 2004 (Cass., 24 februari 2004, *o.c.*) ligt een gewijzigde kwalificatie van de herstellvordering ten grondslag.

De herstellvordering wordt thans gekwalificeerd als een vordering tot teruggave en heeft derhalve een civielrechtelijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen belang de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005, *o.c.*). Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005, *o.c.*). Uit het civielrechtelijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsovereenkomst tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv. omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 44 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstellvordering op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin: Cass., 9 september 2004, *o.c.*; Cass., 2 maart 2004, *o.c.*; Arbitragehof nr. 1, 28 april 2004; R. VEKEMAN, "De verjaring van de stedenbouwmisdrijven", *T. Gem.* 2003, (246), 254). Artikel 149

DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een getraging naar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het (verschoond) stedenbouwmisdrijf is ontstaan (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005).

Uit het voorgaande volgt dat de strafrechter na de strafuitsluitende verschoonbaarheid te hebben vastgesteld, zijn bevoegdheid behoudt om over de voorliggende herstellvordering uitspraak te doen en om de gevorderde herstelmaatregel op te leggen (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 19 januari 2005, overweging B.4).

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur van 30 juni 2004.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigd artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (in dezelfde zin: Cass., 23 november 2004). Artikel 149, tweede lid DORO is nog niet in werking getreden (art. 198bis DORO).

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 1, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., 2 april 2004).

Er ligt geen proces verbaal van vaststelling door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagde betwist niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001).

De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003).

De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendung (in dezelfde zin: Cass., 5 maart 2004). De herstelltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

Gezien de hiernavolgende artikelen:

Wetboek strafvordering art. 185-186-190-194-197;

Strafwetboek art. 2, 38, 40;

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 23 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wet 29.06.1964 art. 8§1;

Wet 05.03.1952 art. 1 gew. wet 26.06.2000 art. 4 1°;

Wet 05.03.1952 art. 1 gew. wet 07.02.2003 art. 30;

Wet 1/8/85 art. 29 gew. wet 22.04.2003 art. 3 gew. K.B. 19.12.2003 art. 23;

Wet 15.06.1935 art. 2-14-24-31-32-34-35-36-37-41.

OM DEZE REDENEN.

De rechtbank, statuerende OP TEGENSPRAAK oprichtens beklaagden
en BIJ VERSTEEK oprichtens beklaagde

VERBETERT en VULT de dagvaarding als volgt AAN:

"Verdacht van te

tussen 30 november 2002 en 16 februari 2003, op een niet te bepalen data, in meerdere malen, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een aantal verbouwingen te hebben uitgevoerd

en

van 17 februari 2003 tot 13 juli 2004 deze bouwwerken in stand te hebben gehouden."

Stelt vast dat het misdrijf toerekenbaar is aan eerste beklaagde.

Verklaart beklaagden schuldig aan de oprichting van een aantal constructies, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Veroordeelt de drie beklaagden elk tot een geldboete van 500,00 euro, door verhoging met 40 opdecimen gebracht op 2.500,00 euro.

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bepaald wordt op 90 dagen opzichtens tweede en derde beklaagde.

Zegt dat de tenzifvoerlegging van huidig vonnis wordt uitgesteld opzichtens de drie beklaagden gedurende een termijn van DRIE JAAR voor een gedeelte van de geldboete ten belope van telkens 400,00 euro, gebracht op 2.000,00 euro door verhoging met 40 opdecimen, of opzichtens tweede en derde beklaagde, een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen

Verplicht de drie veroordeelden om, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldadeden, te betalen een bedrag van 10,00 euro elk, te verhogen met 45 opdecimen, en alzo telkens gebracht op 55,00 euro.

Stelt vast dat de instandhouding van deze bouwwerken, niet meer strafbaar is.

Verwijst de drie beklaagden tot de kosten van de publieke vordering, deze begroot zijnde op 58,78 euro opzichtens beklaagde

op 58,78 euro opzichtens beklaagde en op 192,97 euro opzichtens beklaagde, niet inbegrepen de kosten van overschrijving van huidig vonnis op het hypotheekkantoor dewelke tevens door de drie veroordeelden gedragen dienen te worden, en voor veroordeelde

niet inbegrepen de kosten van betekening van huidig vonnis dewelke tevens door haar dienen gedragen.

Legt aan veroordeelden, in toepassing van art. 91 K.B. 28.12.1950, gew. art. 1 K.B. 23.12.1993 en gew. art. 1 K.B. 11.12.2001, de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25,00 euro elk

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de complete afbraak aan de linkerkant van de danshoek opslagruimte, aan de achterkant van de constructie van gas trap, het ongedaan maken van de diverse inwendige verbouwingen conform de bouwvergunning van 4 augustus 1977 en het

uitvoeren van de voorgeschreven afscherming met groenblijvende struik- en boombeplanting, en dit alles onder verbeente van een dwangsom van 125,00 euro per dag.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagde op vertoof van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de 18de kamer op 14 SEPTEMBER 2005, alwaar zetelden :

„ ondervoorzitter, dd. voorzitter,
„ rechters,
„ substituut-procureur des Konings, en
„ griffier.